

Jana Pfliegerová - NEZNÁŠAM PONDELOK

Neznášam pondelok. Odporný zvuk budíka je ešte plechovejší než obyčajne a jeho rachot vlieza až pod nechty. Pondelky by sa mali zrušiť. Hm. Ale potom zas...

To je jedno, tieto úvahy ma aj tak nezachránia. Vstávam. Studená, prevlhnutá kúpeľňa sa ešte nespamätala z následkov sobotňajšieho prania susedy nado mnou, s tou jej rachitickou práčkou sa pravidelne stará o výzdobu stien mojej garsónky. Chcelo by to tu dať do poriadku, ale kedy? Žeby dnes? Hodím sa na maródku a...

"NOSITEĽ PREJAVUJE TENDENCIU NARUŠIŤ STEREOTYP! ZÁKLADNÝ BLOK! KONIEC."

...to je blbosť. Musela by som tu byť zavretá. Večer nikam, trčať tu sama a pleštiť oči na telku, to nie je pre mňa. V úrade je aspoň občas práca. Kde mám zas kabelku?

Ujde mi autobus! Tu je. Ako som ju mohla sem...

Nikdy si nepamätám, čo kde večer pohádzam. Kašľať na to, ja sa už nezmením. Zbieham po schodoch zo siedmeho, už pol roka sa nepokúšam ráno čakať na výťah. To by som musela vyraziť minimálne o dvadsať minút skôr. Jeden nechodí už ani neviem odkedy a druhý jednoducho ráno nestíha.

Keď si odmyslím pach potu, neumytých zubov, včerajšieho alkoholu a lacných voňaviek, taký natriekaný ranný autobus je vlastne celkom fajn. Ľudia sú síce natlačení ako sardinky, ale nestarajú sa jeden o druhého, ba dokonca sa zúfalo vyhýbajú vzájomným pohľadom. Ak sa mi podarí dostať sa k oknu a otočiť sa chrbtom k davu, mám klud a môžem sa venovať sama sebe. Dnes mi to vyšlo. Pretlačila som sa k oknu a vzápätí ma kdosi založil obrovským kufrom, takže sa ani netlačím. Obraciam sa tvárou k oknu.

Nenávidím tie isté, každodenné papule, ktoré sú v pondelok hádam ťahostejnejšie, odpornejšie a kyslejšie ako obvykle. Ak to je vôbec možné. Neviem vlastne, prečo sa každý deň trepem do roboty, veď peňazí mám dosť, nie som odkázaná na ten ich žobrácky plat.

Zaujímavé, nikdy som neuvažovala nad tým, odkiaľ beriem prachy. Jednoducho ich mám.

Mala by som nad tým pouvažovať. Hádam by som...

"BLOKOVATĽ! VYSOKÉ RIZIKO LOGICKEJ ANALÝZY! VYHODNOTENIE MYŠLIENOK MEŠKALO TRI SEKUNDY.

SKONTROLOVAŤ A PREVERIŤ SEKTOR LOGICKÝCH VARIÁCIÍ! KONIEC."

... si mohla nájsť aj lepšiu tému. Iní sa za nimi nahánajú celý život, môžem byť rada, že nemám takéto starosti. Okrem toho, na ďalšej zastávke vystupujem, treba sa začať predierať ku dverám. Žeby tá šľak trafil aj s kufrom! No čo, nech vám oči vypadnú, mám čo ukazovať. Pozrite sa, bosorky, ako majú vyzeráť nohy!

Neznášam pondelok, ale tento obzvlášť. Že budem mať smolu, som vedela hneď, ako šéfka vycerila na mňa tie svoje štátne zuby. Jedno z neprehľadného množstva kolegyňiných detí ochorelo - akože ináč - a vraj "vy ste taká šikovná, však to spravíte na ňu".

Teraz tu sadím zavalená horou papierov a pokúšam sa odhadnúť, v ktorom storočí tá mašina na decká naposledy makala. No nič, aspoň tá pakáreň dnes zbehne skôr. Takže nádych a...

Z otročiny ma okolo jedenástej vyrušil kolega z vedľajšej kancelárie. Už niekoľkokrát som si všimla jeho pohľady, ktoré vo mne vzbudzujú zakaždým pocit lovca, číhajúceho v úkryte na obeť. Dnes šiel rovno na vec, vraj či mám poobede čas. Bleskovo som ho zhodnotila. Štíhly, vysoký, čiernovlasý, aj by som si dala povedať...

"BLOKOVATĽ! ZÁKLADNOU ZÁSADOU MIMIKRI JE NADÁZOVAŤ KONTAKT NA MIESTACH, KDE MOŽE NOSITEĽ UCHOVAŤ ANONYMITU. PRACOVISKO JE AKO PRIESTOR NASADENIA VYLÚČENÉ! KONIEC."

... ale v práci zo zásady nechcem s nikým nič mať. To isté platí aj pre vežiak, v ktorom bývam. Takže I am sorry, darling...

Padla! Vychádzam z budovy úradu a rozmýšľam, čo s načatým dňom. Najlepšie by bolo hádam ísť domov a hodiť sa do postele. Je sychravo, mrholí a na uliciach je čapkanica zo včerajšieho snehu. Neznášam pondelok! Do ničoho sa mi nechce...

"POZOR! V TOMTO OKAMŽIKU UŽ MALA BEŤAĎ DRUHÁ FÁZA PROGRAMU. TELESNÁ SCHRÁNKA NOSITEĽA SA PRIDLHO ZDRŽUJE V PRIESTORE S VYSOKÝM VÝSKYTOM ZNÁMYCH JEDINCŮV. SPUSTIĎ DRUHÚ FÁZU. KONIEC."

... ale skočím do mesta a uvidíme. Nie je to až také zlé. A vôbec, čo to boli za nápady.

Teraz, keď si môžem konečne trochu užiť, zaleziem do postele? Ani nápad! Cítim v sebe nový elán a po nevyhnutnej polhodine natriasania sa v hromadnej doprave som v meste.

Začínam žiť.

Neznášam pondelok. Všetchny slušné podniky boli samozrejme zatvorené. Moja odyssea našťastie netrvala toľko ako tomu frajerovi z Ithaky, takže sotva po dvoch hodinách blúdenia v usoplenom počasí sedím už s plným žalúdkom v šikovnej vinárničke a začínam si všímať aj okolie. Vecne, priam s matematickou logikou hodnotím jednotlivých hostí sediacich okolo v príjemnom pološere. Zaujímavé. Pri posudzovaní fyzických predností popíjajúcich pánov mi šero vôbec nevadí. Ani ich oblečenie. Dokážem do najmenších podrobností zvážiť, zmerať, ba akýmsi spôsobom cítiť ich telesné proporcie. Je to zvláštny pocit, ktorý zažívam len keď sa chystám niekoho sbaľiť. Nepamätám sa, žeby to fungovalo takto dlho. Ešte pred mesiacom...

"NOSITEĽ STRÁCA KONTAKT S OKOLÍM! BLOKOVÁĎ HODNOTENIE VLASTNEJ OSOBY A POSILNIĎ VSTUPY. KONIEC."

...by som už dávno sbaľila tamtoho fičúra a nemyslela na somariny! Nože sa ukáž, chlapček!

Meter osemdesiattri, sedemdesiatosem kíl, dvadsaťšesť rokov, zdravý, až na jazvičku pod lopatkou po úraze v detstve, slobodný, voľný, má byť a motorku. Na teba tu čakám!

Beriem do ruky pohár, prehadzujem nohu cez nohu, ale pozor, nie moc vyzývavo, oči sa mi zväčšujú, no typická plachá, dôverčivá husička. Nútim ho zodvihnúť hlavu a pozrieť sa na mňa. Zaberie? Samozrejme, ako ináč. Po chvíli už sedí pri mojom stole, usilovne platí a ja cítim, že sa preberám a konečne žijem naplno. Mám síce určité problémy s tým množstvom alkoholu, čo sa snaží do mňa dostať, ale po chvíli začne šlapať aj žalúdok, takže to hravo eliminujem. Nasledujú klasické otrepané frázy, hlúpo sa chichocem jeho vtipom - mimochodom, neboli až také zlé - a krásavec má pocit, že je suverénne pánom na javisku. Prezieravo ho nechávam v tom a čakám, kedy si ma odvedie k sebe.

No jasné, to by nebol pondelok! Ten donchuan býva celkom blízko pri mne, to som si zabudla overiť. Našťastie to zas nie je až tak blízko, aby to mohlo byť vyslovene nebezpečné. Vchádzame do bytu, nie je to síce nič moc, ale nositeľov si netreba rozmaznávať.

Nasleduje samozrejme zase alkohol. Títo ľudia! Potom sprcha, takzvaná predohra, spočívajúca v obľizovaní sa, trení rôznych častí našich tiel, a konečne posteľ. Ležím nahá pod prikrývkou a pozorujem ho pri vyzliekaní. Je vzrušený, nevie si rozvazať župan, ale po chvíli sa mu to podarí a konečne si líha na mňa. Tento okamžik mám zo všetkého nadradšej. Ten moment, ten slasťný pocit, keď sa vzrušenie na partnerovej tvári zmení na nekonečný úžas pri zistení, že nie on, ale ja vnikám doň...

"NIE JE TO ZLÉ. CELÝ PROGRAM SI VYŽIADAL LEN P;AĎ VSTUPOV. BLAHOŽELÁM A TISNEM SOSÁK!

PREBEHNE ME TO NA TRENAŽÉRI EŠTE RAZ, VEĎ DOKONALÁ PRÍPRAVA JE GARANTOM ÚSPEŠNÉHO VÝSADKU.

A POTOM ĎA UŽ KĽUDNE PUSTÍM DO PRAXE NAOSTRO. TAKŽE EŠTE RAZ, DOBRE? POZOR! 3...2...1..."

Neznášam pondelok. Odporný zvuk budíka je ešte plechovejší než obyčajne...

Október 1991